



Ἡ ἀρχή μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

## Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΝΟΡΡΗΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομή γιὰ τὴν Ελλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ὄξω ἀπὸ 'δὴ "Ελληνὰς 13 δρ. προπληρωτέας. Κάθε παράπονο κάθε πολίτου τυπώνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσῃς πληρώνουν 50 λεπτά τὴν ἀράδα γιὰ τὴν κάθε φορά.

Ἀθῆναι, 6 Ἰουλίου 1883

Ἄριθ. 140+138+103

### Εἶναι

μερικὰ πράγματα ποῦ δὲν τὰ τρῶνουν οὔτε τὰ σκυλιὰ, καὶ αὐτὰ λέγονται ἀκατανόμαστα, ἤγουν μας σκατὰ, τὰ ὁποῖα δὲν προέρχονται παρὰ μοναχὰ ὅταν ἦναι τινὰς θυμωμένους, τοῦ τότε βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ κάθε εἶδους ἀνοησίαις καὶ βρισαῖς, καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος φτάσῃ νὰ φουριστῇ τόσο πολὺ, λέγεται πῶς ἔφτασε σὲ βρασμὸ ψυχῆς, ἂν ἦναι ποτὲ δυνατὸν ἢ ψυχὴ νὰ βράζῃ, καὶ τότε δὲν τὸν πιάνει τόσο καὶ ὁ νόμος, καὶ ἂν σὲ σκοτώσῃ ἀκόμα.

Αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ δὲν τρῶνε τὰ σκυλιὰ πολὺ βέβαια πῶς δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὰ φᾶν καὶ οἱ ἄνθρωποι, ἐκτὸς ἂν ἦναι Καλλιγάδες σκατοφάγοι.

Ὅταν λοιπὸν βλέπουμε αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν στὴ βουλὴ δὲν μπορούμε παρὰ νὰ ἀγανακτήσωμε, νὰ φουρισθοῦμε νὰ φτάσωμε σὲ βρασμὸν ψυχῆς καὶ νὰ βρισώμε ὅποιον βροῦμε μπροστά μας, ἀπάνω ἐννοεῖται εἰς τὸ δίκαιό μας.

Ὅταν ἀκοῦς νὰ σοῦ λὲν πῶς ἀδίκῃ ἔβγαναν τὸν Ψύλλα ἀπὸ τὴ βουλὴ, διότι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἦτανε σωστὴ, ἰλλὰ ἔτσι τῶθελε τὸ κόμμα, ὅταν ἀκοῦς νὰ σοῦ λὲν πῶς τὸν Τρικούπη εἶχαν τόσαις χειρόπιαστες παραβιάσεις γιὰ νὰ τὸν πετάξουν ὄξω, ἀλλὰ τὸν ἄφησαν χατηρικῶς καὶ κάτι ἄλλα νιανιαράκια, δὲν μπορεῖ βέβαια παρὰ νὰ φουριστῇ τινὰς, ἂν ἔχη λίγη συνείδησι ἀπάνω του.

Εἶναι τώρα τόσαις μέραις ποῦ ἄρχισε ἡ βουλὴ καὶ κἀνένα ἀκόμα δὲν ἴδαμε νὰ κἀνῃ νομοσχέδιο καὶ περιορίζεται στῆς φλυαρίαις τοῦ ἐνοῦς καὶ τοῦ ἄλλου ξεκουτιάρη.

Λές καὶ εἶναι σύνοδος τῶν βρισῶν καὶ ὅτι βγῆκε αὐτὴ ἡ βουλὴ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ νομοθετήσῃ τῆς βρισιᾶς καὶ τῆς πλέον χωριάτικης προσβολαῖς.

Κάθε μέρα τίποτα ἄλλο δὲν ἀκοῦμε παρὰ ἀνοησίαις καὶ ξεράσματα, ὡς ποῦ ἔφτασε πλέον νὰ δίνῃ καὶ διπλώματα καλῆς συμπεριφορᾶς στὸν πρωθυπουργὸ σάματις νὰ ἦτανε νινί.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ κουτοζήτημα νὰ τρῶν συζητῶντες τρεῖς μόραις ἐνῶ τὸ κράτος καταστρέφεται.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι ἔχουμε τὸ ὑπουργεῖο ποῦ μᾶς λέει πῶς ὅλα τὰ νομοσχέδιά του εἶναι προσωρινὰ σάματις πρόκεινται νὰ μάθουν στὴ ράχη τοῦ καμπούρη νὰ κόψουν ἴσα ρούχα.

Μᾶς εἶπε ὁ Δεληγιάννης ὅτι στὰ διάφορα ὑπουργεῖα ἔκανε 5 μιλλιουნიῶν οἰκονομίαις, ἀλλ' ὁ προϋπολογισμὸς τῶν ἐξόδων μένει πάλι ὁ ἴδιος, μ' ἄλλα λόγια στενέψαμε τὸ παν-ἀλόγιον μας γιὰ νὰ σχιστῇ τὴν ἄλλῃ μέρα.

Ἀνεκάτεψαν στῆς συζητήσεσι τὸν στρατὸν μὲ μασημένα λόγια καὶ ἐνῶ λέγαν πῶς δὲν πρέπει περὶ στρατοῦ νὰ γίνεται λόγος φανερὰ γιὰ νὰ μὴ μᾶς μαθῆνῃ ὁ κόσμος, ξάφνα τὰ εὐγανὰν ὅλοι φῶρα πῶς οὔτε στρατὸ οὔτε στόλο ἔχομε καὶ οὔτε θὰ ἀποτάξωμε ποτέ.

Ἐδῶ εἶναι καὶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ γελᾷ τινὰς, ὡς καθὼς ἔταν βλέπη φουστανελᾶ κουρελιάρη μὲ τσαρούχια μισὰ καὶ ψηλὸ καπέλο, διότι βέβαια, ἀφοῦ στρατὸς δὲν ὑπάρχει οὔτε στόλος οἱ ξένοι στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι εἶναι σὰν χρυσαῖς σέλαις στὴ ψωριασμένη ράχη μας, τὸ δὲ νόστιμο εἶναι πῶς ἐνῶ λένε πῶς εἶναι περιττοὶ αὐτοὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν ἔχουν καὶ τὴν τόλμη νὰ τοὺς ποῦν νὰ πᾶν καλιὰ τους νὰ τοὺς στείλουν ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦρθαν, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι παύουνε ἕνα σωρὸ ψωροδασκαλοῦδια ποῦ πάντα πάντα κάτι δουλιὰ ἔκαναν, καὶ τὸ φριχτώτερο ἀπὸ ὅλα λιγοστεύουν τὸν μισθὸ τῶν κλητῆρων, τὸ ὅποιον εἶναι σὰν νὰ μᾶς ἀφίνουν καὶ νὰ μᾶς παραδίνουν εἰς τὸ ἔλεος τῶν λωποδωτῶν καὶ νυχτοκλέφτιδων, ἐπειτα δὲ διατηροῦν τῆς καταθῆθραις τῆς ξένης ἀκριδᾶς, ποῦ τραβοῦν τόσαις χιλιάδασι γιὰ νὰ κουνοῦν τὰ ποδάρια τους στῆς πολιθρό-ες ἀπάνω.

Ἀφοῦ δὲν ἔχουν στρατὸ γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους θέλουν στρατηγὸν, ἀφοῦ δὲν ἔχουν οὔτε ἕνα καράβι σωστὰ ἐξωπλισμένο θέλουν ναυάρχους.

Δὲν λέμε πῶς τὸ ὑπουργεῖο ἔπρεπε νὰ μᾶς φέρῃ τὸν χρυσὸ αἰῶνα μέσα σὲ δυὸ μῆνους, ἀλλὰ ἡ καλὴ μέρα ἀπὸ τὸ πρῶτον φαίνεται, ὅπως καὶ τὸ μπαλωμένο βρακί ὅταν πᾶν νὰ σκύψῃ τινὰς.

Ἐν γένει καὶ μὲ λίγα λόγια μπορούμε νὰ ποῦμε, πῶς ὡς τώρα ὡς καθὼς φαίνεται τὸ ὑπουργεῖο πολεμᾷ νὰ μᾶς περάσῃ μὲ μπαλώματα, νὰ μᾶς μπαλώσῃ, ἐνῶ ὅπως καταστήσαμε μπαλωμὸ δὲν ἔχομε καὶ θέλομε καινούργια ρούχα, ἐνῶ τὸ ὑπουργεῖο δὲν ἔχει νὰ μᾶς ντύσῃ οὔτε ἀπὸ τοῦ Ρετσίνα.

Δὲν ἐμαστε γκρινιάριδες, ἀλλὰ δὲν μπορούμε καθὼς εἴπαμε νὰ φῶμε καὶ ὄσα δὲν τρῶν τὰ σκυλιὰ.



Κίνεστε, λέει γρήγορα τὸ ὑπουργεῖον, γιατί οἱ βουλευταὶ σὲ 15 μέραις φεύγουν καὶ πᾶν στ' ἀμπελοχώραρά τους, ἀλλὰ ὁ μέγας Σοφοκλῆς μας λέει, πῶς :

Ἐκεῖνος ποῦ θεωρᾷ τὸ δικό του τὸ συμφέρον ἀνώτερο ἀπὸ τὸ γενικὸ συμφέρον τῆς πατρίδος, ἐκεῖνος εἶναι ἀνάξιος καὶ νὰ τὸν φέρνῃ τινὰς στὸ στόμα του, εἶναι δηλαδὴ ἀξίος τῆς ἐσχάτης περιφρονησεως καὶ ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀρχισε νὰ γίνῃ καὶ ἡ βουλή μας.

Ἄπελπισία.

Στὸ

Φίληρο παιδευότανε ὄλαις ἢ ἐξουσίαις δὲν ξέρω πόσαις μέραις γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν ἀπὸ ποῦ προερχότανε μία βρωμα καὶ δυσωδέια ποῦ ἐτραγε ὄλο τὸ Φίληρο.

Ἄλλοι εἶλεγαν πῶς ἦτανε ἀπὸ τὸ φλῶμο, ἄλλοι ἀπὸ κᾶτι χαντάκια, ἄλλοι ἀπὸ τὸ ἐργαστάσιο τῶν Φινοπούλων, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὰ σύνερα, διείταξαν λοιπὸν νὰ ληρθοῦν ὄλα τὰ μέτρα καὶ σταθμᾷ χάριν τῆς ὑγείας τοῦ βρομοφαλήρου, ὡς ποῦ βάζοντας τὴ μύτη του; μπροστὰ κατώφθωσαν καὶ βρῆκαν τὸ αἴτιον τῆς βρώμας σὰν ἄλλοι Κολόμβοι, ἦγουν μας πέντε ψόφια μαντρόσκυλα ξαπλωμένα στὴν ἀράδα.

Γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀνακάλυψι τόσο καταενθουσιάστηκε χτὲς ἡ Νέα Ἐφημερίδα, ὥστε κατουρήθηκε ἀπάνω τῆς ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς καὶ ἐγράψε ἕνα σπουδαῖο μεγάλο διάφορο περὶ βρώμας Φαλήρου καὶ μὲ τὸ νὰ μὴ συμμαζεύεται εἰς τρόπον ὥστε διαβάζοντας ἕνας φραντζάκος αὐταῖς ταῖς ἀνοησίας, ὠνόμασε καὶ τὴν Νέα Ἐφημερίδα κοντὰ μὲ τὸν Παληῶνθρωπο βρωμόφυλλο

Δὲν

Θυμοῦμε ποῖος ἐξυπνος μπουφος εἶπε προχτὲς στὴ βουλή, ὅτι ἀφοῦ οἱ γάλλοι στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι λένε πῶς δὲν μποροῦνε νὰ κάνουν τίποτα καὶ ὅτι βρίσκουν τὸν σκοπὸ γιὰ τὸν

(2) ΓΠΟΦΥΛΛΙΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

Β.

Τὸ βράδυ τὸ σπῖτι μου ἀρχισα νὰ συλλογίζομαι τί ποιητέν μέτα σὲ τόσοις διὰβόλους θηλυκοὺς καὶ ἔπσσα.

Ἐτέρτηκη ν' ἀλλάξω δρόμο, ἀλλὰ πάλι ἡ φιλοτιμία μου δὲν μοῦ τὸ συγχωροῦσε.

Νὰ περνοῦσα πάλι ἀπὸ κεῖ θὰ μ' ἐπερναν ὀλότελα στὸ χέρι καὶ θὰ καταντοῦσα παλιάτσος τους.

Νὰ ριχνόμουνα σὲ χιμιά καὶ νὰ τὰ ἔψινα μαζύ της, θὰ ζήλευαν ἢ ἄλλαις καὶ τίποτα δὲν θάκανα.

Ἐπειτα, ἐσκέφθηκα, ὄλο αὐτὸ τὸ φοβερὸ γυναικολόγιον ὅτι βέδκια θὰ εἶχε συγγενεῖς, ἀδερροῦ; καὶ ἔτσι θὰ ἐμπλεκαι καὶ μ' αὐτοῦ.

Ὅπως καὶ ἂν τὰ συλλογιζόμουνα στενὰ τᾶβρισα. Ἐσκέφθηκα ὅμως τὴν παροιμία πῶς οἱ χιῶτες δύο δύο κάνουν τὴ δουλειά τους καὶ ἔτσι κατέφυγα στὰ φῶτα, καθὼς λὲν αὐτοὶ οἱ γραμματιζόμενοι, δηλαδὴ στὴ συμβουλή ἐνοῦς φίλου μου.

Καὶ σταθῆτε νὰ σᾶς τὸν περιγράψω γιὰ νὰ ξέρετε μὲ ποῖον θὰ ἔχωμε νὰ κάνουμε, γιατί εἶναι καὶ αὐτὸς τῆς ἱστορίας μας πρόσωπο ποῦ θὰ παίξῃ τὸ μέρος του σὲ βάρος μου.

Ὁνομαζότανε Σπύρο; Φιφλαταρόπουλος, φοιτητῆς πρωτόχρονος τοῦ Πανεπιστημίου χωρὶς νὰ πατήσῃ ποτὲ σ' αὐτὸ παρὰ μόνον τὴ μέρα ποῦ πῆγε καὶ γράφηκε.

Θὰ ἦτανε ὡς εἰκοσι καὶ αὐτὸς χρονῶν, ζωηρὸς καὶ ἔκανε καὶ στίχους, γιατί στὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ὑπάρχει ὁ ποιητικὸς δι-

ὁποῖο προσκαλέστηγαν ὄλωσ διόλου περιττὸ, γιατί, ἀφοῦ εἶναι περιττοὶ δὲν παρατοῦνται χιόλιας.

Αὐτὸς ὁ βουλευτῆς μας ποῦ εἶπε αὐτὰ, τίποτα ἄλλο δὲν ἀπόδειξε παρὰ, ὅτι πέρνει καὶ τοὺς φραντζέζους κου-τούς σὰν καὶ μᾶς ποῦ τοὺς πληρόνωμε γιὰ νὰ κάθωνται, νὰ σηκωθοῦν νὰ φύγουν ἀφίνοντας τῆς τόσαις σπουδαίαις θέσεις τῆς ἀμερινομέριμνας ποῦ τοὺς δόταμε.

Βρὲ καὶ νὰ τοὺς δίοχνωμε δὲν φεύγουν τώρα!

Μύκονος.

Ὁ Γεώργιος ὁ Ἄμπανὸς ὁ τελωνοφύλακας ἐδῶ εἶναι ἕνας βλάκας καὶ γουρουνόμουτρος καὶ μᾶς πεiràζει τὰ κορίτσα καὶ τὰ βρίζει καὶ θὰ βρῃ κάμμιά ὠρα τὸν μεπελά του γιὰ νὰ μάθῃ νὰ μιλά καὶ νὰ συμπεριφέρνεται ὡς ἄνθρωπος.

Σ. Παληανθρ. Ἄμ ἀπὸ τελῶνας τί καλὸ περιμένεται ποῦ τοὺς καταράστηκε καὶ ὁ Χριστὸς. Γιὰ νὰ σᾶς ποῦμε ἀληθινὰ κύριοι Μυκονιάτες τώρα ποῦ γνωριστήκαμε, ἔχετε ἀληθινὰ ὠμορρα κορίτσα στὸ τόπο σας; Θέλομε νὰ σᾶς παρακαλοῦσαμε νὰ μᾶς στέλνατε μερικὰ γιὰ νὰ τα καμαρώσωμε, ἀλλὰ ἔλα ποῦ φοβούμαστε μήπως αὐτὸς ὁ μασκαροτελωνοφύλακας θελήσῃ νὰ μᾶς τελωνίσῃ. Ἄς μένουν λοιπὸν.

Μαύριον.

Τὸ γραμματυρλούδιόν μας ἐδῶ τοῦ τρανοῦ πλυντηρίου ὀνομάζεται Σ. Δαμάσκος γιὰ νὰ μὴ παραξηγούμαστε, καὶ ἔχει συντροφιά καὶ μὲ κᾶτι μπακάλιδες καὶ ἀναγκάζει τοὺς ἐργάτας νὰ πᾶν νὰ ψουνίζουν ἀπ' αὐτοὺς καὶ κάμμιά ὠρα, ἂν μᾶς βρῃ στὴ κακὴ μας ὠρα θὰ τὸν βρῃ καὶ αὐτὸν κακὴ ὠρα.

Σημ. Παληανθρ. Ὅτι καὶ ἂν τοῦ πῆτε πεντάραι δὲν δίνει καὶ πᾶν τὰ λόγια σας στὸν ἄερα, μακάρι νὰ τοῦ γράφατε καὶ ἄλλα γιὰ νὰ φανῇ πῶς ὑπάρχει καὶ αὐτὸς στὴ κοινωνία καὶ ὅτι γίνεταί λόγος καὶ γι' αὐτὸν σὰν τοὺς μεγάλους ἀνδρας στῆς ἐφημερίδες.

αγωνισμὸς, καὶ οἱ φοιτηταὶ ἀντὶς νὰ καταγίνωνται στὰ μαθήματά του, καταγινότανε νὰ μουτζουρώγουν χαρτιά γράφοντες στίχους μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δοξαστοῦν στὸ Πανεπιστήμιο πῶς εἶναι ποιηταὶ καὶ νὰ χτυπήσουν καὶ τῆς χιλιαῖς, ἢ τὴ δάφνη.

Εἶχε μικρὸ καὶ ξανθὸ μουστακάκι καὶ δὲν τὸ ἐστρίβε, τὸ εἶχε τῆς ἀφέλειας. Τὰ μαλλιά του τὰ εἶχε πόλκα καὶ σγουρὰ καὶ ἔχανε ἕνα δύο κάρτα ὡς ποῦ νὰ τὰ χτενίσῃ γιατί μπερδευότανε.

Τὸ ἀνάστημα ἦτανε μάλλον ἀψηλὸς παρὰ κοντὸς, μέτριος δηλαδὴ, φαινότανε ὅμως πῶς ἤθελε νὰ ριζῃ μπόδι.

Ντυνότανε καλὰ, κομψὰ καὶ μὲ μεγάλη καθαριότητα, φαντασθῆτε πλέον ποῦ ἐβγάζε καὶ τὰ γυριστὰ μανίκια του ἀπόξω ἀπὸ τὰ μανίκια τοῦ ρεύχου του ποῦ ἐμοιαζαν σὰν τὰ κόκκινα μανικοτράχηλα τοῦ ἵππικου, καὶ ἔνεκα τούτου ποτὲ δὲν ἀκουμποῦσε ἀπάνω σὲ τραπέζι παρὰ μόνάχα μὲ τοὺς ἀγκωνᾶς.

Ἐκάνιζε ὄλο πούρα, ἀλλὰ τὰ ἄναθε μοναχὰ ὅταν πρόκειτο νὰ πᾶμε στὸν διαβόητο τότε περίπτω τῶν Παίτησιῶν ὅπου ἐσωργιάζετο ὄλη ἡ ἀριστοκρατία τῆς Ἀθήνας γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸ ἄερα καὶ τὴν αὔρα ποῦ εὐγενε ἀπὸ τὸν φλῶμο τῶν χωραφιῶν καὶ ἀπὸ τὴν εὐωδέια τῶν γασφριῶν τὰ ὅποια ἦτανε τότε σὰν δημοτικοὶ ἀπόπατοι ὅπου δὲν πλήρωνε κάνεις καὶ πεντάραι.

Ἦτανε πιὸ θρασεῖς ἀπὸ μένα, δηλαδὴ πιὸ τολμηρὸς στὰ λόγια του καὶ τῆς πράξεις του, φαντασθῆτε ὅτι ἔκανε καὶ συναλλαγμάτια, ὅπως ἦτανε τῆς μίδας τότε, ἔνεκα τῆς ὁποίας κατεστράφησαν τόσοί νεοί.

Ἦτανε πιὸ θρασεῖς ἀπὸ μένα, δηλαδὴ πιὸ τολμηρὸς στὰ λόγια του καὶ τῆς πράξεις του, φαντασθῆτε ὅτι ἔκανε καὶ συναλλαγμάτια, ὅπως ἦτανε τῆς μίδας τότε, ἔνεκα τῆς ὁποίας κατεστράφησαν τόσοί νεοί. Τέλος πάντων ἔκανε τὸν κομψεύμενο σὰν κᾶτι τῆς ἐποχῆς μας τώρα ποῦ ξεδεύουν νὰ ντυθοῦν τῆς μόδας καὶ εἶναι γελοιοὶ σὰν Περικλίδες καὶ Φασουλέτοι, μ' αὐτὰ τὰ στενά τους κάτω πανταλόνια ποῦ βγαίνουν τὰ παπούτσά τους ὄξω σὰν σκεπάρνια ἢ σὰν βροκάδικες γόβες.

Στὸ

Λεωνίδα τοῦ Βούλγαρη πῆγενα γάλα καὶ ἔφρασαν σὲ βερσέ-5 καὶ 70 καὶ προχτὲς ποῦ τοῦ τὰ γυρέφα μὲ κατέβασε μὲ τῆς σπρωξὲς ἀπὸ τῆς σκάλας, ἐνῶ εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος καὶ τὸ ἔπερνα βερσέ τὸ γάλα, καὶ πῆς του νὰ μοῦ τὰ δώσῃ καὶ γράψῃ το νὰ μοῦ τὰ δώσῃ καὶ γράψῃ το νὰ τὸ μάθουν καὶ ἄλλοι νὰ μὴ τοῦ δίνουν βερσέ.

Ν. Δ. Ἀθανασίου

Σημ. Παληανθρ. Τώρα ποῦ τοῦ ἐγράψες αὐτὰ ἐλπίζεις πλεόν νὰ πάρῃ παραδες καὶ ἔχε τὸ τοῦ σου νὰ μὴ σὲ τσακώσῃ στὸ δρόμο καὶ σοῦ τῆς βρέξῃ. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομε.

Ὁ

βουλευτῆς τῆς Ἀκαρνανίας Τσέλιος πῆγε εἰς τὸν ἑλληνορράφτη Γεώρ. Λεμπεσόπουλο νὰ τοῦ μπαλώσῃ μιὰ παληᾷ φέρμελη ποῦ εἶχε καὶ συμφώνησε 10 δραχμαῖς. Τὴν ἄφησε καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ μόλις ἀπομακρύνθηκε καὶ τρέχει ἀπὸ πίσω του ὁ ἑλληνορράφτης, τὸν φωνάζει καὶ τοῦ παραδίνει ἑξακόσαις δραχμαῖς ποῦ εἶχε βρεῖ μέσα στὴ τσέπη του.

Τῆς βλέπει ὁ Τσέλιος μας καὶ ἀνοίξε τὸ στόμα του σὰν χάχας, γιατί οὔτε αὐτὸς δὲν εἴξερε πῶς εἶχε χρήματα στὴ τσέπη, ἔστωντας μὲ τὸ νὰ τοῦ τὰ εἶχαν βάνισι ἀπὸ τὸ σπῖτι του χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ποῦν. Τῆς πέρνει καὶ βγάζει μὲ ὄλη τὴν γενναιότητα καὶ δίνει στὸ ῥάφτη μιὰ δεκάρα νὰ πῆ καρὲ λέγοντας του. Ὁ Θεὸς σχωρῆσε τὸν πατέρα σου. Τὴν δὲ ἄλλη μέρα ὅταν πῆγε νὰ πάρῃ τὴν παληοφέριμλη του γιὰ τὸ εὐχαριστῶ ἔκοψε τοῦ ῥάφτη ἀπὸ τὴν συμφωνία τους τῶν 10 δραχ. τρεῖς δραχμαῖς. Νὰ πατέρας τοῦ ἔθνους, γενναιοδωρος καὶ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Τὰ ζῶά μου ἀργά.

Νὰ πάρῃ λοιπὸν ὁ διαβόλος τὸν πατέρα ἐκείνου τοῦ μασκαρᾷ ποῦ βρίσκει παραδες καὶ τοὺς γυρίζει σὲ κείνον ποῦ τοὺς ἔχασε, ἐκτὸς ἂν ἦναι φτωχὸς.

- Μικρὲς, μεγάλαις;
- Ἀνακατευμένες. Βρίσκει τινὰς ἐκεῖ ὄλου τοῦ κόσμου τὸ γυναικολόγι.
- Αἱ καὶ τί θέλεις;
- Τί θέλω; Δὲν μπορῶ νὰ περάσω ἀπὸ κεῖ, γιατί μὲ πέρνουν στὸ κοροῖδο.
- Ἄ, τέτοιο κοροῖδο ποῦ εἶσαι τέτοια θέλεις. Σὲ καλησπερίζουν;
- Τὸν κακὸ σου. Ποῦ νὰ μὲ καλησπερίσουν ποῦ ἀκόμα προχτὲς πῆγα σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά.
- Ὅτι δὲν πῆρες ἀκόμα τὸ κρύο λουτρό σου, ὥστε δὲν σὲ ξέρουν πῶς εἶσαι γειτόνάς των.
- Πῶς δὲν μὲ ξέρουν, ἀφοῦ μὲ βλέπουν τώρα δύο τρεῖς μέραις καὶ περνοῦ ταχτικά ἀπὸ κεῖ, ἀπὸ τὸ δρόμο τους.
- Καὶ μυρίστηκαν ἐκεῖνοις τὰ δάχτυλά τους γιὰ νὰ καταλάβουν πῶς εἶσαι καινούργιος γειτόνάς των;
- Μὰ ἀφοῦ μὲ βλέπουν.
- Στὰ παράθυρά σου ἀπέναντι εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ θύρα ποῦ νὰ ἦναι μέσα κορίτσα;
- Ποῦ; Μῆσα στὰ παράθυρα νὰ κατοικοῦν κορίτσα; Βρὲ κοροῖδεύεις;
- Εἶσαι βλάκας. Καὶ δὲν ξέρεις ὅτι τὰ κορίτσια μπορεῖ τινὰς νὰ πῆ πῶς δὲν κατοικοῦν στὰ σπῖτια τους, ἀλλὰ στὰ παράθυρα, ποῦ τὰ χάνεις ποῦ τὰ βρίσκεις πάντοτες πρῶτ, βράδου, μεσημέρι σ' αὐταῖς ταῖς ποντικότρουντες.
- Ἐγὼ ἕνα δύο τρεῖς.
- Αἱ αὐταῖς τὰ κάνουν ὄλα. Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι πρέπει νὰ τῆς δώσωμε νὰ καταλάβουν. Τί ὠρα μαζεύονται;
- Μὰ στῆς ἐφτά ὀκτὼ εἶναι ὄλαις σὲ παράταξι.
- Ἐτσι; Πᾶμε νὰ μοῦ δείξῃς τὸ δρόμο καὶ τὸ βράδου τὰ λέμε.
- Πρὶν γυμναστικῶς σηκωθήκαμε καὶ πῆγαμε τὸ δὲ βράδου τί μᾶς συνέβη σᾶς τὰ περιδιγράψω μεθ' ἑαυτοῦ.

Προχτὲς

πῆγαν μερικὸι ἄνθρωποι καὶ γύρευαν τὸν ὑπουργὸ μας Σπῆλιο στὸ ὑπουργεῖο καὶ ἔστωντας νὰ μὴ τὸν βρῆκαν, γιατί ὡς καθὼς εἶπαμε ποτὲ δὲν πατεῖ ἐκεῖ, ἐγράψαν στὴ σκάλα πῶς ξεκουσιάστηκε, ἰδόντας δὲ ὁ γραμματέας αὐτὰ τὰ εἶπε στὸν ὑπουργὸ, ὁποῖος τόσο πολὺ φουρκίστηκε ὥστε διέταξε νὰ γίνουν ἀνακρίσεις νὰ βρεθῇ ποῖος τᾶγραψε, βρῆκαν δὲ τὸν μεπελά τους στὰ καλὰ καθοῦμενα κᾶτι ἄλλοι ἀθῶοι ποῦ στεκότανε στὴ σκάλα καὶ κόντεψε νὰ τοὺς κρεμοτσακίσῃ ὁ Νικολαΐδης. Βρὲ τί κουταμάρες εἶναι αὐταῖς; Νὰ δοῦμε τώρα τί θὰ ἀνακαλύψῃ ὁ ἀρχικλητήρας Ζάβαλης εἰς τὸν ὁποῖο ἀνατέθηκαν τὰ ἀψηλὰ καθήκοντα τοῦ ἀνακριτοῦ. Τί τραβᾶς Σπῆλιο.

Πάτρας.

Στὸ σπῖτι τοῦ κ. Κοντιάδου στὸ Μικρὰ το κατοικᾷ μιὰ Μοδίστη, τὴν ὠρα λοιπὸν ποῦ ἔλειπε, τὰ κορίτσα τὸ ἔστρωσαν στὸ χορὸ καὶ στὸ τραγεῦδι, ἀκούσαντας δὲ τὸν θόρυβο αὐτὸ ὁ Γιάννης ὁ Κατάτης, ὁ μπακάλης ποῦ εἶναι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπῖτι ἀνέβηκε νὰ δῆ τί τρέχει καὶ τὰ κορίτσα τὸν ἔβαναν μπροστὰ καὶ τοῦ φωνάζαν—Δὲν ἔχεις, δὲν ἔχεις. Ἀπάνω στὴν ὠρα ἐκεῖνη ἔφρασε καὶ ἡ μοδίστα καὶ κατσάρισε τὸν Γιάννη, καὶ λέει μάλιστα πῶς θὰ τὸν καταγγεῖλῃ, ἐνῶ αὐτὸς δὲν φταίει.

Σ. Παληανθρ. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀξία λόγου γιὰ νὰ γράφονται καὶ τὰ γράψαμε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ γελάσουν τὰ κορίτσα. Μὰ τί ἦτανε αὐτὸ ποῦτοῦ ἔλεγαν, δὲν ἔχεις.—Δὲν ἔχεις;

Πύργος.

Ἀπὸ τὸ χωριὸ Δούρα τοῦ δήμου Ὀλυμπίων. Ὁ Γεώργιος Ἀσημακόπουλος νοικοκύρης ἄνθρωπος πῆρε ψωμί καὶ σαρδέλες καὶ κρασί καὶ πῆγε κατὰ λάθος σὲ ξένο σπῖτι ὅπου... καὶ τὰ λοιπὰ δὲν γράφονται καὶ εἶναι καὶ αὐτὰ ἀνάξια λόγου καὶ ἀηθιαῖς καὶ ψέμματα. Ὅπου... μὴ νὰ αὐτὸ τὸ ὅπου εἶναι ποῦ τὰ χαλά ὄλα.

Αὐτὸν λοιπὸν ποῦ εἶμασε φίλοι σὰν Δάμων καὶ Φαντίας πῆγα καὶ ἀντάμωσα στὸ καφενεῖο τῶν Χαρτεῖων τῶν Παραφρονούντων, διότι ἐκεῖ παίζαμε τὸ τάβλι μας ποῖος νὰ πληρώσῃ τὸν καφε τοῦ ἄλλουνοῦ, τὸν ὁποῖον πολλὰκις ἐπλήρωνε ὁ καφετζῆς γιὰ νὰ μᾶς συμβιβιάσῃ, ὁσάκις φοραῖς ἔτσακνόμαστε, ποῖος ἔκλεψε τὸν ἄλλον.

Πῆγα λοιπὸν τὸν βρῆκα καὶ καθίσαμε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴ σκιά ἐνοῦς καρθόπανου ποῦ τὸ εἶχε ὁ καταστηματάρχης ἀπὸ τὰ δένδρα κρεματιμένο ὡς τὴ γῆ ἀντὶς γιὰ τέντα.

— Βρὲ Σπύρο, τοῦ εἶπα, κάθισε καὶ ἔχομε σπουδαία ὀμιλία νὰ κάνουμε ἢ ὅποια θέλει σκέψι καὶ τόλμη.

— Ἀλήθειαι, τί τρέχει εἶναι πολὺ σπουδαία ἢ ὀμιλία, κέρασε ἕνα καφε τὸ λοιπὸν γιατί τί ἀνάγκη ἔχω νὰ κάτσω νὰ μὲ λιμάρῃς.

— Ἀποδιλέπει μωρὲ καὶ τοῦ, δύο μας. Ἀλλὰ θέλει σκέψι.

— Καὶ τοῦ, δύο μας. Λέγε λοιπὸν, εἶναι σπουδαία τόσο ἢ ὑπόθεσις, μὴν ἔληξῃς κἀνενα συναλλάγμα μου;

— Ὅχι. Ἐγὼ ἔπσσα μέσα σὲ ἕνα σωρὸ συναλλάγματα.

— Τί λὲς μωρὲ καὶ πῶς θὰ τὰ πληρώσῃς;

— Ὅχι, διάολε, συναλλάγματα γυναικεῖα, ἐμπλέξα σὲ μιὰ γειτονιά ποῦ εἶναι ἕνα ἑκατομῦριο χιλιάδες κορίτσα, ἀλλὰ δὲν εἶναι κορίτσια αὐτὰ εἶναι δικαιολογίτσα, μπερμπατοκόριτσα, τᾶγματα καὶ συντάγματα, στρατὸς ὀλόκληρος, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ξεμύτισῃ τὸ βράδου βράδου ρουθοῦνι ἀρσενικὸ χωρὶς νὰ φάῃ τὴν μπατάγια του καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ ξερῃ ποῦ πάει.

- Ἐχουν καὶ ἄνδρες μαζύ τους;
- Καταμόναγες.
- Καὶ πόσαις εἶναι;
- Μὰ ξέρω γῶ, μαζεύονται εἰκοσι τριάντα, στοχτόπεδο σοῦ λέω.



### Όταν

μέ σύλληψε στο Λαύριο για ανάκρισι στο Βρωμοπούσι ο ανθυπομοίραρχος Πετράκος μου έκανε κατ' οίκον έρευνα στ' τσέπες μου και μου πήρε ένα τάλλαρο που βρικό άπάνω μου, άθεν τόν παρακαλώ τώρα αν δέν τόν βαρύνη να μου τό δώση άφου δέν τού χρουστώ τίποτε για να μέ φορολογήση

Φυλακαί Μενδρεσέα

Ίωάν. Καρμπώνης

Σημ. Παληανθρ. Τό τάλλαρο σου τό πήρε να σου τό φυλάξη να σου τό δώση όταν θα βγής έξω και για να μη τό χαλάσης μέσα στη φυλακή. Βρέ που βρισκόμαστε.



Τά έν οίκω μη έν δήμω.

### Έδρα

Πρό ήμερών χωράτενα με ένα φίλο μου άστείο και ξάφνα βλέπω τό άστυνόμο Καθίκουρη και διατάζει να μέ πәне μέσα, όταν δέ με πήγαν εκείήρθε δάστυνόμος μεθυσμένος καιμουδωσε τ'ης χρονιάς μου με χιλιας δύο βρισές, υπάρχουν δέ έδω κάτι γέροντες που κάνουν έξωτερικαις δουλειαις στα σπίτια και αυτούς τούς πιάνουν και τούς μουτζουρόνουν μπροστά στον άστυνόμο και τούς τυρανούν και αυτός χασκογελά, σαν να ήναι κένενας Άλμη πασάς. Ο παθών.

Σ. Παληανθρ. Αυτά που μας λές για τόν άστυνόμο σας τίποτα άλλο δέν άποδείχνουν παρά ότι είναι άνθρωπος του καθίκουρη σαν τήν κακή του φλάσκα, και κύτταξε καλά έσύ που μας γράφεις αυτά να μη σε πιάση τώρα και σου αλλάξει τόν Θεό στο βούρδουλα για να σε μάθη άλλη φορά πως τόν βάζεις στ' έφημερίδες. Φυλάξου και σε έλυωσε. αν πέσης στα χέργια το



Υπανοποίησις του προξένου τ'ης Ελλάδος στη Φιλιππούπολι.

Λεοικητής. — Έφέντημ, κονσολάτε, άφεν. τίραμ και άει σικτήρ κενέφ.

### Πρός

τόν Γ. Πινιάρη αυτά που μας γράφεις για τόν παπα Μιχαλόπουλο, έπρεπε να ντραπής να τα γράψης, τί δέ κάνει τού ένοους και άλλου ή γυναίκα έσένα εξεταστή δέν σε βάνανε.



Η νέα έφημερίδα που θα βγίγη ό Γραικούπης.

### Ηλιγσίον

εις να έβραίίνα υπάρχει ένα παντοπωλείον εις τό όποτον συχνάζει ό μαθητής τ'ης γ' του έλληνικού Άγγ. Ράλλης και θέλει να κάνη έργολαβία με τ'ης έβραιιοπούλες και προχτές τραγουδούσε. — Τώρα θ'άρχισω νανυχτοπερπατώ, να βγάλω κεριτσάκια από τό μαγερείο, και έτσι δέν μπορούν ή έβραιιοπούλες μας να βγούν ούτε στο παράθυρο.

Σημ. Παληανθρ. Ά παλλη τί πράγματα είναι αυτά, μαθητής άνθρωπος σου που περιμένει ή πατρίς μια μέρα να τήν δοξάσης με τήν κουταμάρα σου, τέτοια κάθεις και σκαρώνεις. Να σε χαίρονται που σεχουν και καμαρόνουν τό μπόι του.



Λ α ό ς. — Βλέπεις Πετρέλαιε πως με κατάντηεις; Π ε τ ρ έ λ α ι ο ς. — Άμ δέν βλέπεις και τά δικάμου τά χάλια;

### Άκριβώς

Είς τήν θέσι που διασταυρώνεται ό Ιπποσιδηρόδρομος προς τό Παλή και Νέο Φάληρο ό γνωστόςστην Άθήνα περιποιητικώτατος ξενοδόχος Π. Θεομογιάννης άνοιξε ξενοδοχείο με όνομα ΚΟΡΑΗΣ, όπου βρικόει τινάς ζεστά και κρύα φαγειά τ'ης ώρας και κάθε άλλο μεζελίκι, κρασά έλληνικά και μάλιστα ρετίνα πρώτης που λαμποκοπά, μπόρα Ντρέερ, μαγειρικη καθαρή σαν σπιτίσα και κάτι παραπάνω, και όλα αυτά με τιμιας ΤΙΜΙΛΙΣ, τά όποια όλα μαζί μαζεύουν εκεί κόσμο και μάλιστα από κείνους που ξέρουν και παραγεμίζουν τήν παραδαρμένη τους χωρις να εβκαιρούν και τή τσέπι τους μέχρις πάτου. Άλλά τό σκουδαίότερον από όλα και λίαν συγκινητικόν είναι, ότι τό ξενοδοχείον αυτό ό Κοραής δέχεται εδχαρίστως οικογενείας με τ'ης κουμπάνιας των, παρέχοντας τους κάθε περιποίησι.